

"Sao mày ngớ ngẩn đó chứ ít cớ thế hả bố? Đ.M...con mua quần cho anh ta mày cái vào mồm"...

Bố hãy thử hình dung, có ba con đường trong một khu phố thôi. Sáng xách cái xe gắn máy ra đi làm nhân thủ cho con đi học. Chạy một đoạn, bỗng đường thủy phố biến thành sông, hàng đoàn xe, xe to xe nhỏ, lũ nhố nhố "du thuyền" nhúc nhích theo con sóng lẫn tăn. Không còn chỗ nào cho cái xe gắn máy lách lên. Thủy nhiên người quay đầu xe, mình cũng quay lại, tìm đường khác. Vừa đến ngã ba, đường lại "tắc", không ai nhường ai, leo lên hè phố, xe và người đi bộ cũng đan ken chặt kín. Đường vốn đã đông vào bất cứ giờ nào, bây giờ người ta lại đến thêm vào, không "ùn tắc" mới là lạ. Lại tìm con đường thứ ba, đi tắt. Chui vào mấy cái胡同 nhỏ, cũng lại kẹt. Vài cái nhà chôn rong khoảng 4m, chôn bịt ông "tổ sư" nào mới lên đi mua lại, xây thêm 4-5-6 tầng, gạch đá vôi vữa, đồ nghè đồ loạn xạ, không còn hè phố, không còn đường đi, quay đầu xe cũng không nổi. Bỗng "bao vây" giữa chốn huyên thiên nghe tiếng máy xe cũng như cồng cùng với tiếng la hét chói tai, ai cũng với vàng cau có, tiếng chửi thề của mấy chòm đánh đá bồng "va quýt" làm mất tí số, cong cái chốn bùn. Anh thanh niên cũng bắt mình chửi lại. Thấy con ngố sau, sợ trả giá học, cũng hóm hóm: "Sao mày ngớ ngẩn đó chứ ít cớ thế hả bố? Đ.M...con mua quần cho anh ta mày cái vào mồm". Ông bố chỉ còn biết thở dài.

Thưa bố, đó chỉ là một chút "văn hoá giao thông" tại Sài Gòn. Những hàng phố nào đến cuối một thế kỷ, các bên phố bị tụt lại.

Mãi mùa một chuyện rồi quên luôn, vài năm sau như cũ

Còn nói đến chuyện ngập lụt, chuyện kẹt đường trong thành phố Sài Gòn, chán hẳn nói chuyện với đầu gối. Chuyện xưa huyên thiên trái đất. Hai mươi năm trước người ta đã bàn đến rồi, bàn tay bàn lui, bàn ngang tán đả, có quan nào cũng "vào cuộc", người dân nào cũng rên la. Rên khi thấy con mồi đến, nay đã vào đến họng, vậy mà nó chỉ thay đổi chút xíu đường kẹt, xe càng nhieu, kẹt càng tăng.

Mùa này Sài Gòn phò đã ra sông

Cò "đò n hò n lòi lên" mùa mả thì chuyện thòi sò là ngòp lòi, mùa nòng thì đào bòi đò ng, lô còt mả c nhan nhò n. Mùa nào nói chuyện nò y, các cò quan có thò m quyò n và dĩ nhiên có quyò n là có tiò n, cũng tò ra đò y òp "tinh thò n trách nhiò m", hò a hò n lung tung, làm cho có lòi ròi hò t "mùa nò c nò i" lòi quên. Lòi có nhò ng "hò i chò ng bò t trò" khác đò bàn. Quay sang chuyện xăng đò u, chuyện xe buýt, chuyện tham nhũng, chuyện xiòt ngân hàng, chuyện giáo đò c... Nói cho gò n là "mùa nào thò c nò y", nó cò lình xình nhò cái bò nò c thòi. Chò ng có chuyện gì "đò t điò m" đò c. Hay là chi "đò t điò m mò t nò a". Câu chuyện cò tích ò VN bây giờ là nhò thò. Toàn là nhò ng vò n đò thuò c "hò i chò ng bò t trò", nhò ng thò t ra có thò trò đò c, nò u muò n trò đò t bò nh, dù cho trong mò t thòi gian dài hay ngò n tuò theo tò ng công viò c. Ngò i dân đóng góp ròt nhiò u ý kiò n, trong đó dĩ nhiên có giòi pháp khò thi và có nhò ng giòi pháp bò t khò thi. Chò ng biò t các cò quan có chò u tò ng kò t lòi đò tìm ra giòi pháp chính hay không, nhò ng xem ra "giòi pháp nào cũng nò m trên giòi y hoò c chò là tò m thòi". Ngay cò đò n nhò ng khu công nghiò p hàng triò u Mò kim cũng nò m trò gan cùng tuò nguyòt vì vò ng đò u này, mả c đò u kia. Đò án lu bù kèn mà không thò c hiò n, anh dân đen lòi dài cò nò m trong quy hoò ch treo nhò con heo trong rò, không giòi y đò a đò c, nhà nát không dám sò a, muò n bán không đò c, muò n đi cho khuòt mò t cũng chò ng xong. Gò n trăm cái chung cò muò n xò m bà chè, dân vò n ò, bò t chò p cái chò t đò c báo trò c... Nhò ng chò khi nào có mò t cái nhà bò ng đò ng bò sò p, ngò i ta mòi lòi ra nói lòi, hò a lòi và... làm y nhò cũ.

Cái gò c lung lay, cái ngò n sò héo tàn

Thiò u gì chuyện đò bàn ra tán vô, ròi t ròi thành thói quen, ai nói gì cò nói, viò c quan quan vò n làm. Dân biò t thò, nhò ng không nói thì tò c anh ách. Tính ngò i Viòt lòi ng thiò n chúng ta vò n thò "giò a đò ng thò y chuyện bò t bò ng chò ng tha", nói gì đò n chuyện liên quan tòi cuò c sò ng cò a chính mình. ò y vò y mà nói thò ng nói thò t, đôi khi còn mang vò vào thân. Có khi lòi bò anh hàng xóm vu cho cái tòi tày đình nào lòi hoò c nò a.

Chuyện cũ nhá trái đất, mang ra xào lên, bàn luận

Tác Giả: Văn Quang

Thứ Tư, 09 Tháng 11 Năm 2011 07:12

Nói chuyện điếu này cho rõ tình trạng đen, không thể tình trạng mấp mấp, chuyện nguy hiểm và chính đáng của người dân trôi tuột qua đầu luồn hàng ngày như trôi xuống sông xuống biển. Cái gì làm được thì phải làm và làm đến nơi đến chốn. Cái gì đã hứa thì phải thực hiện và có câu trả lời dứt khoát với người dân chứ không thể "mùa mưa mưa chuyện" rồi không chuyện gì làm được cả, sang năm sau, năm sau nữa, lại vẫn như chuyện cũ. Để dân chán nghe, chán bàn hay không dám bàn đến nơi đến chốn, vì sợ bị bắt tù, bị "sợ gậy"... Tâm trạng này ngày nay là có thật. Nhất là trong việc tham nhũng bị trừ là việc thực sự xảy ra, cho nên người ta "không dây vớ hời", chuyện tham nhũng không mang lại hiệu quả, chính vì dân chán, dân sợ. Dân chán tin tưởng là cái gốc lung lay thì cái ngành sẽ héo tàn.

Việc đó không làm cho không phải không làm được

Nhân nói đến chuyện giao thông tại hai TP lớn Hà Nội và Sài Gòn. Nguyên nhân chính là sự phát triển và dân số, phương tiện giao thông cá nhân quá nhanh mà không được quản lý. Các sự kiện có làm nên tình trạng, không đáp ứng được nhu cầu. Nói cho rõ là đường sá rất ít, chất lượng kém, không thể nuôi sống được. Nguyên nhân đó, người dân đã từng góp ý, trình bày có thể "chưa" bằng cách đi mua sắm các quan, bộ phận viên, trình bày học, công ty, nhà máy... ra ngoài TP. Dân nhép cái bám vào những cái sự kiện, không ulla vào phần phần chen chúc, bắt đầu chiếm. Nếu làm từ 20 năm trước thì bây giờ TP không có tình trạng như hiện nay. Đây là việc có thể làm mà không làm hay chưa có can đảm làm, không có cái nhìn xa trông rộng hơn từ trong nhà đến cánh cửa.

Còn nhắc xe đi ra thì ngày tại TP.HCM

Việc thì hai ch là chuyến nh nhng nh hng l i r t l n đ n đ i s ng và m quan c a TP. H u h t các hệ ph bậ chi m đ ng h t. Làm ch đ xe g n mầy là chính, ngoài ra còn bày hàng bán "vô t". Khách b hành ch có n c đi lòng đ ng, có khi ph i l i u đi ngay gi a đ ng. Vài b c trên hè, vài b c d i lòng đ ng, k c các lo i du khách, b c th p b c cao, c nh anh d h i, v n ph i ch u. Trong khi đó, th nh tho ng xe c nh sát mang theo vài anh dân phòng qua l i, khi "cao trào" thì nh y xu ng b t b , dân cà phê v a hè xách bàn th ch y h n ch y gi c. Nh ng xe qua r i, đầu l i đóng đ y, h t nh trò ch i cút b t c a con nít, nh ng th "con nít" này ch c có chung chi đàng hoàng nên m i chuy n ch còn là trò bi u di n.

Gi i pháp nào cũng ch là ch a cháy t m th i

Mu n d p ch ng có gì là khó, đ ng mang cái gi ng "vì th ng dân nghèo buôn thúng bán b ng nên không d p" ra làm cái c . Dân buôn thúng bán b ng cũng ph i "c ng n p" đ y đ , n p cho Ph ng Xã h n hoi, ch ch ng riêng cho anh Qu n Lý Th Tr ng, m i đ c ng i v a hè ch có cho không đâu. Ch ng qua vì quy n l i c a các quan đ a ph ng và còn ai n a thì ch a bi t. V phía ng i dân, mu n có ch đ xe g n máy, t t nhiên ph i ph i tìm b n g i xe, n c nào cũng v y thôi, ng i đi xe ph i ch p nh n cái giá ph i tr . N u c n thì dùng xe buýt. Chuyến xe buýt khá "lòng thòng" tôi xin bàn đ n trong m t k khác. Tìm n i làm bãi g i xe tuy có khó nh ng v n có th tìm đ c. Đ t công, đ t t còn nhi u ch ch a ph i là h t nh n. Hãy nhìn nh ng bãi rác, nh ng công trình "vĩ đ i" b n m ch ng g ng gi a TP, nh ng sân ch i c a vài "nhà văn hoá" v ng h n chùa bà Đanh... Gi i quy t bài toán này ch trong m t th i gian ng n. Không hi u t i sao v n "không làm đ c"?

Hai thí d đ i n hình đ b n đ c có th th y, nh ng vi c đ làm thì không làm ngay, thi u quy t tâm th c hi n đ r i c ph i mang ra "xào" lên, bàn lại. Nh ng gi i pháp nh h n ch xe cá nhân, thay đ i gi làm, gi h c, khuyn khích đi xe công c ng... ch là gi i pháp "tình th " r t t m th i, không mang l i hi u qu bao nhiêu. C n ph i làm ngay nh ng gi i pháp lâu dài thi t th c.

Ép ch t lá ph i, Sài Gòn s ng p l t nh Thái Lan

V chuy n l t l i, bày gi ng i ta m i tìm ra nguyên nhân chính: TS Nguy n Bách Phúc (Ch t ch H i T v n khoa h c Công ngh và Qu n lý TP Sài Gòn) cho bi t: "Tri u c ng năm sau th ng cao h n năm tr c t i TP Sài Gòn, lâu nay chúng ta v n nghĩ nguyên nhân là bi n đ i

khí hậu làm mức nước biển dâng cao. Nhưng thời kỳ này, vào năm 1995-2010, mức nước biển chỉ dâng cao tối đa là 2 cm trong khi thu hoạch lúa TP.Sài Gòn lại dâng 20-25 cm và có thể cao hơn nữa".
Tiền Sĩ Phúc khẳng định: "Các vùng sinh lý ở quận 7, Nhà Bè, vốn là những lá phổi, là nơi thoát nước cho toàn thành phố, nhưng chúng ta đã san lấp hết để xây dựng công trình nhà cửa. Vì vậy, triều cường tại TP liên tục tăng cao như hiện nay là do chúng ta đã làm chết những lá phổi này".

Cũng theo ông Phúc, nước trong thời gian tiếp tục phát triển đô thị ở những khu vực này và xây bao xung quanh thành phố thì tình trạng ngập lụt bao sẽ nhiều hơn, ngập sâu hơn nữa.

Theo tiền sĩ Trần Công, từ trước đến nay, ngay các cơ quan chuyên nghiệp làm quy hoạch còn "lạc hậu" hơn là chưa chú trọng đúng mức đến khâu quy hoạch lý sau quy hoạch. (Nói cho đúng là "đất" nên mới dễ xảy ra tình trạng này).

Giáo sư Lê Huy Bá (Viện trưởng viện Khoa học công nghệ và Quản lý Môi trường TP Sài Gòn) cho rằng tình trạng nước triều dâng cao liên tục trong những năm qua còn do các nguyên nhân chủ quan như: quy hoạch đô thị, xây dựng tập trung quá dày đặc ở khu vực trung tâm, hiện tượng lấn đất kênh rạch diễn ra nhiều...

Giáo sư Bá cảnh báo: "Nếu tình trạng này cứ tiếp diễn thì TP Sài Gòn sẽ ngập lụt như Thái Lan hiện nay là điều khó tránh khỏi".

Còn những cái đâu có học vấn, có căn bản thật sự

Xét như thế, người ta ngán ngẩm vì những nhà hoạch định kinh tế quốc gia, những bác sĩ y học là thông thái chỉ nghĩ đến cái lợi trước mắt, không biết hậu quả mai sau. Ông có quy hoạch cho xây dựng cơ sở cho xây dựng công nghiệp, cơ sở nào trước là cho xây, dù là xây dựng để rồi những người làm nguy cơ lợi ích cho toàn thành phố. Chúng ta quan tâm đến người tiếp xúc với cơ quan nào nên bày biện dân mồm miệng. Còn bao nhiêu chuyện tiếp xúc như thế này nữa chỉ cần riêng gì ông xây dựng và ông chỉ nghĩ ngập. Ông Kinh Tế đá giò lái ông Tài Chính, ông Giao Thông không cần biết đến ông Quy Hoạch. Đến nay phải đây đây như lòng thông, rồi lại đào đường khoét ngoặt cho cho đến đây đến chui xuống lòng đường. Một hai ông chui xuống lòng đường rồi năm ba ông khác lại đào lên thay thế công nghệ... Cuối cùng, như cha chung không ai khóc. Rồi đến những khu đô thị mới chỉ cần đã học được bài học này. Học bài này lại quên bài khác nên chúng ta bao giờ tiền bạc như các nước vẫn minh bạch. Còn phải có những cái đâu thông minh hơn, có học thức thật sự, có căn bản vững vàng chứ không cần những cái đâu chỉ có "thành tích". Lại như thế này, hỏi muôn thuở cho đến nay là như thế này.

"Tín dụng đen" làm anh giàu chết đói, anh nghèo cũng chết theo

Trong tuần này ở VN còn khá nhiều chuyện rất đáng phải suy nghĩ. Ngoài chuyện lạm phát và giao thông, còn chuyện của ngân hàng và vấn đề hàng trăm tỷ đồng. Chính sách thắt chặt tiền tệ mang lại hiệu quả và kèm theo hậu quả khó lường. Đây là một thủ tục chuyển đổi, không cũ mòn như mấy chuyện trước. Vấn đề hàng loạt và nguy cơ ngân hàng và nước cũng không phải là nhỏ. "Tín dụng đen" là thủ tục chuyển đổi nghĩa mới, nó phát sinh từ chế độ ngân hàng nhà nước siết chặt lãi suất đưa vào của ngân hàng mà lại lạm phát lãi suất đưa ra, không cho ra một con số nhất định. Kết luận là người dân nghèo gọi tắt là người nghèo sẽ tiến hành lạm phát lãi suất mới. Cơ hội tìm kiếm là một 4% năm. Số tiền đó chui đi đâu? Anh ngân hàng "tìm kiếm" và kiếm lãi. Người dân bắt đầu tìm kiếm, rút tiền tiết kiệm ra tìm kiếm cho vay có lãi nhiều hơn, đó là cái luật của người buôn bán. Tự nhiên lãi nhiều thì rủi ro càng cao. Đồng nghĩa là người dân tham lam, họ buộc phải làm như vậy. Đó là kết quả tất yếu của cuộc sống chuyển đổi.

Dân nghèo đi phá nhà cửa lấy tín dụng đen

Về phía doanh nghiệp, khi không vay được tiền của ngân hàng, đồng nghĩa với sự sụp đổ, phải vay cào vay cu. Dân đến một khi không trả nổi, chỉ còn nước ôm đồm trả nợ. Người cho vay, tuy là anh nhà giàu nhưng lại gom góp số tiền của mấy bác dân đen ba cọc ba đồng, tiết kiệm được đồng nào gom vào đồng đó. Cho vay kiểu này gọi là "tín dụng đen", nhà nước không thu được đồng xu thu nào. Khi con nợ không cánh mà bay thì anh nhà giàu chết đói như Tào Hổ, anh nhà nghèo chết theo. Khi bắt bắt, con nợ cháy túi, đi tù vài năm, tiền vốn mất. Cho nên bây giờ người dân mới bàn tán: "Đi đồng nào cũng chết, chỉ có anh ăn hời lãi và gái điếm làm nghề không vốn là sống khỏe".